

ἵνα θηρεύσῃ δημοτικότητα, ὡς πλείστοι ἄλλοι ἡγεμόνες, καθόσον ἡ δυναστεία τῶν Orange οὔτε νὰ ἀυξήσῃ οὔτε νὰ μειώσῃ δύναται τὴν ἑαυτῆς δημοτικότητα. Παρὰ τῷ φύσει καὶ κατὰ παράδοσιν δημοκρατικῶ τούτῳ λαῷ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔγκος κόμματος ὑπάρχει, ὅπερ, δὲν λέγω νὰ ἐπιθυμῇ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀναφέρῃ κἀν τὸ ὄνομα τῆς δημοκρατίας. Τοῦναντίον ὁ λαὸς οὗτος, ὅστις ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὸν βασιλέα του, κατὰ δὲ τὰς πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀγομένους ἑορτὰς ἀποξευγνύει τοὺς ἵππους τῆς βασιλικῆς ἀμάξης καὶ ἀπαιτεῖ ἵνα πάντες φέρωσι ταινίαν χρώματος πορτοκαλλέας εἰς τιμὴν τοῦ ὀνόματος Orange, δὲν ἀσχολεῖται παντάπασιν κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας οὔτε περὶ τῶν ὑποθέσεων οὔτε περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἐν Χάγῃ ἐδυσκολεύθη μεγάλην ἵνα μάθῃ ὁποῖον βαθμὸν εἶχεν ὁ προῖγκιψ διάδοχος ἐν τῷ στρατῷ. Εἷς ἐκ τῶν πρώτων τῆς πόλεως βιβλιοπωλῶν, εἰς ὃν ἀπέτεινα τὴν ἐρώτησιν ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ φιλοπραγμοσύνῃ μου ταύτῃ, ἥτις τῷ ἐφάνη παιδαριώδης, καὶ μοι εἶπεν ὅτι οὔτε ἑκατὸν ἴσως ἄτομα δὲν θὰ εὔρω ἐν τῇ πόλει δυνάμενα νὰ μοι ἀπαντήσωσιν.

Ἡ αὐλὴ ἐδρεύει ἐν Χάγῃ, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ θέρους ἐξέρχεται ἐν μιᾷ τῶν ἐξοχικῶν αὐτοῦ ἐπαύλεων ἐν Gueldre, μεταβαίνει δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν εἰς Ἀμστερδὰμ, ὅπως διέλθῃ ἐπίσης ἡμέρας τινὰς ἐκεῖσε. Κατὰ τὸ λέγειν τῶν πολλῶν, ὑπάρχει κανονισμὸς τις ὑποχρεῶν τὸν βασιλέα νὰ διέρχεται καθ' ἕκαστον ἔτος δέκα ἡμέρας ἐν Ἀμστερδὰμ, ἡ δὲ δημαρχία τῆς μνημονευθείσης πόλεως ἀναδέχεται τῆς διαμονῆς ταύτης τὰς δαπάνας· ἀλλ' ἀφοῦ σημάνη τὸ μεσονύκτιον τῆς δεκάτης ἡμέρας, καὶ ἀρχίσῃ ἡ ἐνδεκάτη, καὶ τὸ φωσφόρον, οὐτινος ἡ Α. Μ. ἤθελε ποιήσει χρῆσιν ἵνα ἀνάψῃ τὸ σιγάρον τῆς, εἶνε εἰς βάρος αὐτῆς.

Α.

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Μὲ χειλάκια μυρωμένα
Ἐπὶ γέλοιο καὶ φιλί
Ἐίκοσι χρονῶν παρθένα
Ἐεψυχᾷ ὅταν τὸ πουλί.

Τόση ἐμμορφιά, τί κρῖμα!
Τόσης νεύτης θησαυρὸ
Τὸν σκεπάζει τώρα μνήμα
Στολισμένο μὲ σταυρὸ.

Μὰ ἡ κόρη ποῦ πεθαίνει
Κι' ἀφοῦ χάσῃ τὴν πνοή
Μὲς' εἰς τὸ μνήμ' αὐτῆς κλεισμένη
Ἐχει μιὰ σταλιά ζωή...

Ἐς τὸν σταυρὸ κοντὰ ἀπλώνει
Τὰ δροσάτα του κλαδιά
Λουλουδάκι ποῦ φυτρώνει
Ἐπ' τῆς κόρης τὴν καρδιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος φιλοσοφικὸς μεταξὺ δύο φίλων.

— . . . Τὸ κάτω κάτω, φίλε μου, τί εἶνε τάχα καὶ ὁ ἄνθρωπος; Εἶνε καὶ αὐτὸς ἐν ἀπὸ τὰ ζῷα.
— Ἄμ τὸ ἔξέρω, γιατί ἔτσι μὲ λέγει καὶ ἡ γυναικᾶ μου. . . κάθε βράδυ.

* *

Μάθημα ὑγιεινῆς διδόμενον ὑπὸ πάππου πρὸς ἐγγονόν.

— Παπποῦ, τὴν ἀνοιξὶ ὁ ἥλιος δὲν εἶνε πλέον καθαρὸς παρὰ τὸν χειμῶνα;

— Καὶ πλέον ζεστός ἀκόμη, παιδί μου.

— Μὰ εἶνε λοιπὸν ὁ ἥλιος καλλίτερα τὴν ἀνοιξὶ παρὰ τὸν χειμῶνα;

— Βέβαια.

— Γιατί, παπποῦ;

— Γιατί σηκώνεται πλέον πρώτ.

* *

Ἄγαθὸς ἱεροκῆρυξ, ἀλλὰ λίαν μέτριος ῥήτωρ, ἔκαμνε διδασχὴν εἰς τοὺς ἐνορίτας του κατὰ τινὰ Κυριακῆν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ διδασκαλία του, ἀντὶ νὰ φέρῃ εἰς κατάνυξιν, διέθεσε πολλάκις ἱλαρῶς τὸ ἀκροατήριον, ὀργισθεὶς ὁ ἱεροκῆρυξ

— Γελάτε, εἶπεν, ὅτι δὲν εἰζεύρω νὰ κηρύξω καλά; Ἄλλὰ στοχασθῆτε ὅτι τὸ νὰ γελάτε μ' ἐμὲ εἶνε ὡσάν νὰ γελάτε μὲ τὸν ἑαυτὸν σας· γιατί ἐμένα μ' ἔστειλαν ἐδῶ, ἐπειδὴ ἔσας μόνον ἔκριναν ἀξίους νὰ ἔχετε τέτοιον ἱεροκήρυκα.

* *

Δύο φίλοι συνδιαλέγονται.

— Ἐεῦρες, ἀγαπητῆ, τί ἡλικίαν λέγει πῶς ἔχει ἡ Σοφία; τριανταδύο χρονῶν! Ἄκους; . . . οὔτε μῆνα περισσότερο. . . Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀναίδεια;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Ἐμπορεῖ καὶ νὰ λέγῃ ἀλήθεια. . . Ἐμπορεῖ νὰ ἐγεννήθῃ δεκαπέντε χρονῶν! . . .

* *

Διάλογος πατρὸς καὶ υἱοῦ πενταετοῦς.

— Μπαμπά, πές μου, σὲ παρακαλῶ, ποῖος εἶνε ποῦ κάμνει νὰ βρέχῃ;

— Ὁ Θεὸς, παιδί μου.

— Ἄ! καὶ γιατί κάμνει νὰ βρέχῃ;

— Γιὰ νὰ φυτρώσουν τὰ χορτάρια.

— Μὰ τότε γιατί βρέχει καὶ ἐς τὴν αὐλή μας;

* *

— Μὰ τί ἀνησυχεῖς, Νικόλα; ἔλεγε κακοπληρωτῆς κύριος πρὸς τὸν ὑπηρετὴν του· ἤξεῦρες πολὺ καλὰ πῶς ὁ μισθός σου τρέχει, ἐνόσω εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα, ἀφέντῃ, ἀνησυχῶ· φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔμπορέσω νὰ τὸν πιάσω.